

turlige, at Regjeringen, Ministrene, affige Dommen over, hvorvidt Embedsmændene skulle have Pension eller ikke, hvorvidt de ere affædigede af tilregnelige eller utilregnelige Marsager, og hvorvidt de i det første Tilfælde kunne benytte sig af deres grundlovmæssige Ret til at kræve Pension efter Pensionsloven, ja, saa seer jeg deraf, at den ærede Ordfører har en større Tilltro til Regjeringen, til den moralske Garant, man har imod, at Ministrene ville vise Bilskaarlighed, end den Tilltro, som Grundloven efter min Opfattelse er gaaet ud fra. Men det forekommer mig ikke, at dette bør være afgjørende; jeg troer, man maa holde sig til den Betragtning, som har ligget til Grund for Grundlovens Bestemmelse. — Hvad angaaer de tvende andre Forslag, der ere stillede til denne Paragraph, da stille de sig jo paa et andet Standpunkt, og i Henseende til Forslaget under Nr. 2 skal jeg med den ærede Ordfører for dette Forslag erkende, at det slutter sig ganske til, hvad der nu maa siges at være den bestaaende Retstilstand. Jeg kan imidlertid ikke Andet end anerkende, at det ikke er ganske uden Grund, naar Regjeringen har troet, at der dog i enkelte Henseender kunde være Anledning til at søge en Forandring i denne Tilstand, skjøndt jeg rigtignok nærer Tvivl, om Regjeringen ikke er gaaet forvidt, og om der ikke var en Mellemvei, der vilde være at anbefale. Jeg kan nemlig ikke Andet end ganske tiltræde, hvad der af de ærede Medlemmer, der have stillet Forslaget under Nr. 2, er anført i Betænkningen om, at det nærmest bør være Domstolene, som skulle decidere over det reent factiske Spørgsmaal, om det, en Embedsmænd sigtes for, er bevist eller ikke bevist. Det forekommer mig, at overmaade Meget taler for, at Embedsmændene i den Henseende ikke stilles anderledes end andre Borgere, saa at de, hvor der er Spørgsmaal om, at de have begaaet en eller anden Forseelse, ikke blot berøves deres Pensionsret, men ogsaa faae det Stempel i den offentlige Mening, som følger af, at de erklæres for at have begaaet en saadan Forseelse — jeg siger, at der taler overmaade Meget for, at dette ikke skeer uden saadant Beviis, uden hvilket ingen anden Borger i Landet bliver dømt.

Det forekommer mig at være en ganske naturlig Fordring. Nu vil man vel dertil sige, at det jo ikke er Meningen, at den nye Domstol skal dømme uden tilstrækkeligt Beviis, men jeg skal dog i den Henseende bemærke, at for det Første vil det jo være en Domstol, som skal dømme uden Appel, og dernæst vil den jo efter sin hele Forretningssgang dømme hemmeligt. Den nærmere Instrux for, hvorledes den skal bære sig ad, er ikke endnu given; det skal bestemmes ved kongelig Anordning, og det er efter Anviidninger i Lovudkastet at forudsæe, at det sandsynlig vil blive en temmelig summarisk Fremgangsmaade, der vil blive anvendt som den sædvanlige ved en saadan Domstol; thi det Gnefte, som forlanges i den paagældende Paragraph, er, at den paagældende Embedsmand skal høres; — han maa dog ikke dømmes aldeles uhort. Dette er jo Noget, som ganske vist er den mindste Fordring, der maatte gjøres, og der er desuden meget Andet, der kan være Spørgsmaal om, saaledes om, hvorvidt Domstolen kun skal henholde sig til den givne Beretning, til det Materiale, der forelægges den fra Regjeringens Side, uden forøvrigt at undersøge Sagen nærmere. Men jeg skulde ogsaa formene, at det, som Regjeringen egentlig har villet opnaae ved det fremsatte Forslag, vilde ligesaa godt og ligesaa fuldstændigt kunne opnaaes, om man lod Beviisspørgsmaalet blive hos de almindelige Domstole; thi jeg troer ikke, at det er Spørgsmaalet om Beviiset, som praktisk har givet Anledning til, at denne Sag er bleven reist. Jeg skulde tage meget fejl, om det nogeninde er faldet Regjeringen ind at nægte en Mand Pension efter Pensionsloven, naar han affædigedes paa Grund af Omstændigheder, som ikke forelaae beviste. Nei, de Tilfælde, hvor Regjeringen har bragt den saakaldte Mislighedsparagraph i Anvendelse og altsaa har nægtet den Vedkommende Pension, have været saadanne, hvor de Facta, som gave Anledning til Affædigelsen, have ligget fuldstændigt klart for. Det, som der derimod egentlig har været Spørgsmaal om, er, om disse Facta vare af den Natur, at man maatte sige, at de berøvede den Paagældende den Agtelse og Tillid, som maatte anses nød-